

Пролог

КЛАРА

Това е скромна къща на два етажа, със стръмен покрив и боядисани в бежово стени в предградията на Сиатъл. Покрай алеята за коли се виждат редица обикновени храсти, дело на градинар, лишен от въображение. Изглежда съвсем същата като къщата отляво и много подобна на тази отдясно.

При все това номерът над гаража превръща тази къща в по-особена.

Смъквам се по-надолу на седалката, достатъчно ниско, за да виждам мъждивата светлина от втория етаж през мъглата от студения ситен дъжд. Зад еркерния прозорец стои русокоса жена, люлееща малко момче, сгушено в ръцете ѝ. Бузката му е отпусната върху рамото ѝ, което подсказва, че детето спи.

– Къде ще отидат? – питам, стрелвайки с очи големия надпис „Продава се“ върху табелата, забучена в моравата пред къщата.

Още един повод съседите да хвърлят по някой и друг състрадателен поглед, когато минават по улицата.

– Тя не може да плаща ипотеката – казва полицай Бърк, докато отпива поредната глътка кафе, чийто остър аромат изгълва купето на колата. – Родителите ѝ имат ферма извън града. Навярно ще се премести при тях.

– Съпругът ѝ *не е* имал застраховка живот? *Никаква* осигуровка?

– Наложило се е да вземе заем срещу къщата, за да плати погребението.

Тъпа болка пробужда гърдите ми, докато наблюдавам как Бети Джо Билингс се премества на другия прозорец, впервайки бездушен поглед в алеята за коли отдолу, където се виждат малки локви, образувани във вдлъбнатините от гумите на колата, която навярно е била паркирана там. Точно същото място, откъдето съпругът ѝ е махнал с ръка за последен път, преди да се качи на пасажерската седалка на своя вишнево червен „Форд F-250“ – пикапа, който той е обявил за продажба в Крейглист¹. Пикапа, който предоставил на вдъхващия надежда сериозен купувач, за да направи пробно кръгче.

Четиринайсет дни по-късно полицията в Сиатъл открила трупа на Уейн Билингс в едно градско сметище. Пикапът не бил намерен и вероятно никога нямаше да бъде. Нямало никакви свидетели, които да разпитат, с изключение на съпругата на Уейн, и всичко, което успели да узнаят от нея, било, че шофьорът носел бейзболна шапка и бил докаран от друг човек в тъмен седан. Тя не му обърнала особено внимание и аз разбирам защо. С двегодишно дете, увиснало на крака ѝ, и триседмично бебе на ръце, бедната жена навярно едва е държала очите си отворени от изтощение. Когато Уейн е потеглил, тя сигурно си е мислила за уютния семеен миниван, който са щели да си купят с парите от продажбата на пикапа.

Чистачките се движат напред-назад с монотонно съскане, а от радиатора под арматурното табло лъха топлина, опитвайки се да прогони студа във влажния пролетен въздух. Преди седмица пристигнах на Западния бряг и макар че местните се кълнат, че обикновено времето не е толкова лошо, навън не е спряло да вали.

Но аз нямам нищо против. Дори го намирам за успокояващо.

– Наистина е много жалко. Всички казват, че той е бил свестен тип. Децата му никога няма да го узнаят – промърморва Бърк с онзи уморен тон, който ми подсказва, че за него това е само поредният случай.

Работата си бе взела своята дан. Вината не беше негова, по

¹ Мрежа от сайтове за безплатни обяви на различни теми. – Б. пр.

този начин много полицаи се научават да се справят с ужасите, които виждат всеки ден.

Претръпване.

Случаят все още не е приключен, но местната полиция всъщност вече го е отписала. Разбрах го в секундата, когато поисках документите по разследването. Направих го под честото използваното прикритие на колега полицаи от Вашингтон, окръг Кълъмбия, разследващ подобни случаи на Източното крайбрежие. Никой от местните момчета не знае защо в действителност съм тук.

Отново се вирам в ангелското лице на момченцето.

И мислено се заричам, че Ръст Марков и всеки един, свързан с него, ще си плати.

Глава 1

ЛЮК

Мръсвам чашата върху масата.
– Милър може да си върви. Готов съм сам да ръководя сервиза.

Погледът на вуйчо Ръст се плъзва по привлекателната жена, минаваща покрай нас на път към тоалетната, бедрата ѝ се покачат в синхрон с барабания ритъм на музиката.

– Аз ще ти кажа кога си готов.

Щедрата глътка водка едва успява да възпре жлъчния отговор, напиращ върху езика ми.

– Сериозно? И какво още трябва да направя? Нима вече не съм се доказал?

Взiram се сурово в него, докато той задържа отпитата глътка алкохол в устата си. Ръст винаги е проявявал търпение към мен, но това е знак, че толерантността му към пиянската ми настойчивост е на изчерпване.

– Всички хубави неща се случват на онези, които умеят да чакат.

– Аз *чаках*. По дяволите, направих много повече от това. Направих всичко, което пожела от мен! Мислиш ли, че ми беше кеф да сменям гуми и всяка нощ да се прибирам у дома, вмирисан на машинно масло?

Той отпуска ръка върху рамото ми и леко го стиска.

– Всичко е част от плана, Люк.

Планът. Ръст започна да пее песента за „плана“, когато бях

на тринайсет. Един ден спря на алеята за коли пред дома ни с последното си возило, сребрист кадилак, издокаран в елегантен костюм, и аз му заявих, че искам да бъда като него. Все още помня думите му: „Слушай ме, хлапе, и аз ще те уредя в живота“.

Единайсет години по-късно започвам да се чудя дали наистина го мисли.

– Аха, ами може би ще ме осветлиш за този твой велик план, за да мога по-добре да го разбера. Като например защо трябва да гледам насреща си грозното лице на Милър и да търпя тъпотииите му. Досега вече сервизът трябваше да е мой. Така ми каза.

Да съм лице в лице с настоящия мениджър на сервиза на Ръст, кретен с наднормено тегло, който ми крещи заповеди, сякаш съм послушният му пес, всеки божи ден през последните два месеца, откакто Ръст ме премести от сервизните клетки в офиса като „помощник-мениджър“, яко ми лази по нервите. Милър не е идиот. Той очаква по някое време тлъстият му задник да бъде изритан от скърцащия стол в офиса, за да се направи място за мен, и ме тормози от деня, в който кракът ми стъпи върху онзи мръсен циментен под.

– Имам нужда от Милър в сервиза.

– Докога?

– Докато аз кажа.

– И после какво?

Ръст не спира да ми повтаря, че съм умник и ще стигна далеч. Предполагам, че „да стигнеш далеч“ означава повече, отколкото привилегията да попълвам бумага, да поръчвам части и да бъда наричан Сестра Бун от тайфа мърляви механици до края на живота си.

Доходите от сервиза не покриват тузарския стил на живот на Ръст, поне дотолкова знам. Нито пък „РТМ Интърнешънъл“, онлайн компания за продажба на автомобили, която той притежава с неколцина бизнес партньори, макар че въпросната компания го нарежда сред законните международни бизнесмени.

Вече имам доста ясна представа откъде идват парите му.

Но той все още не ми е признал нищо и докато го направи, аз не съм нищо повече от момче за всичко. Моят вуйчо може

да бъде изключително потаен кучи син дори когато става дума за семейството.

– Аз просто... – Опитвам се да прехапя езика си, но не мога да се сдържа. – И спри да размахваш този план пред мен като някой инкрустиран с диаманти морков.

В отговор получавам кисела усмивка.

– А какво ще кажеш ти да спреш да хленчиш като разглезено дете и да вложиш цялата тази енергия в израстването си като лидер. Управлявай сервиза толкова добре, колкото Милър. *По-добре* от Милър. Научи се как да се оправяш с хората. Когато застанеш начело, ще се срещаш с всякакви екземпляри и трябва да бъдеш представителен, любезен и да угаждаш на клиентите, хлапе. Не съм изградил онова място, за да го сринеш със земята с многознайната си уста.

Все същата стара песен.

– Трудно е да се повярва, че това наистина е толкова важно, имайки предвид, че в момента си оставил вечно вкиснатия крал на мърморковците да се оправя с клиентите.

Ръст знае, че няма защо да се тревожи за моята личност. За бога, та аз съм истински чаровник! Е, може би не след толкова много водка...

– Сервизът има постоянна клиентела. Освен това работниците го уважават.

– Това не е уважение. Това е страх да не изгубиш работата си. Тъпанарът ми заяви, че ще ми отреже от надницата, защото днес съм закъснял за работа. В моя шибан сервиз!

– Това все още е *моят* шибан сервиз – срязва ме Ръст с предупредителна нотка в гласа.

Вдигам ръце в знак, че се предавам.

– Хубаво. Но аз трябва да изкарвам истински пари, Ръст. *Мои* собствени пари.

– Не може да се каже, че бедстваш. Аз добре се грижа за теб.

Пръстът му с идеално оформен маникюр потупва по циферблата на златния ми ролекс – подарък за дипломирането ми миналата година. Той е част от дългия списък с подаръци и пари в брой, с които моят роднина милостиво и с лекота ме удостоява, а аз с благодарност приемам със същата лекота, с която син би ги приел от своя баща. Защото това е ролята, която Ръст играе в живота ми, откакто бях

на шест години, откакто моят баща заряза мама, малката ми сестричка и мен.

Облягам се назад в сепарето, опитвайки се да реша дали този спор си струва. Знаем, че не мога да спечеля. Когато иска, Ръст може да бъде много твърдоглаво копеле.

– Просто ми писна от тъпотииите на Милър – задоволявам се да промърморя.

Писна ми всеки ден да подпечатвам бумажки, да работя в събота. Това е скапан живот, който не е за мен. Скапан живот, който Ръст ми е обещал, че няма да вода.

Ръст рязко се засмива.

– Ти си само на двайсет и четири. Занапред те чакат прекалено много години, за да ти писне от тъпотииите на хората. Върви... – Той лениво махва с ръка към предната част на клуба. Както обикновено, ние седим във ВИП секцията. Помещението е гъсто наблъскано с потни тела и гърми от транс музика. – Тази нощ е доста оживено. Защо не отидеш да се развеселиш с някоя *бляд*¹?

Аз завъртам очи. *Върви си намери курва и се позабавлявай в леглото.* Обичайният съвет на Ръст, когато иска да ме разкара. Понякога го слушам. Никога не е трудно да намериш мадама. Не и на това място, не и ако изглеждаш като мен. Като тип с мангизи. Това харесват този тип момичета. И аз никога не съм бил против да се правя на тузар, ако нощта ще свърши с някоя от тях гола и по гръб под мен.

Пресушавам остатъка от питието и плъзвам празната чаша през масата.

– Прибирам се у дома.

– Навярно идеята е добра. Тази вечер си непоносим. Съмнявам се, че ще впечатлиш някоя в това състояние.

Нямам никакво желание тази вечер да впечатлявам когото и да било. Нито дори Присила – барманка и сигурна бройка, ако вече не си е забила ноктите в някой истински паралия за нощта.

– Когато чуеш, че съм пребил до смърт Милър с шибания му телбод, не казвай, че не съм те предупредил.

Изсулвам се от сепарето, сподирян от гръмогласния смях

¹ Курва (рус.). – Б. пр.

на Ръст. Проправям си път през тълпата, като държа главата си сведена, за да избегна всякакви разговори.

Внезапното плисване на студена течност върху гърдите ми не може да охлади кипящия ми гняв.

Глава 2

КЛАРА

— *У* жасно съжалявам!
Взирам се в полумрака на клуба, за да разгледам лицето му. То е мъжествено, с ъгловати черти и далеч по-красиво, отколкото на снимките. И съдейки по дълбоката бръчка на челото и стиснатите зъби, притежателят му е доста ядосан.

Мъжът е прекалено зает да се вира унищожително в чашата с кола, която току-що ливнах върху стоманено синята риза, за да си дава труд да ме погледне.

— Мамка му, супер! — чувам го да мърмори.

— Позволете да я дам на химическо. Моля ви — мъркам съблазнително, с надеждата, че дълбокото деколте на тази прекалено скъпа разголена рокля най-сетне ще привлече вниманието му.

Поставям длан върху корема му, като пристъпвам в личното му пространство. Физическият контакт обикновено върши работа.

Вместо това той ме подминава и се запътва към изхода, проправяйки си с рамене път през претъпкания клуб.

По дяволите. Не съм висяла на високото столче пред бара през последните два часа над питието си, изложила на показ по-голямата част от гърдите си, за да може този тъпанар да ме подмине.

Отново.

Хвърлям двайсетачка върху бара, което е повече от доста-

тъчно, за да покрие сметката ми, и се промъквам през останалите клиенти, като се опитвам да не е твърде очевидно, че го преследвам. Този тип е поне деветдесет килограма мускули, при това в отлична физическа форма, но аз го видях да обръща шест чаши водка. Няма начин да не е пиян.

Когато най-сетне успявам да се добера до тесните стълби на подземния клуб, водещи към улицата, Люк Бун вече се е настанил на задната седалка на такси, което отправва под носа ми, оставяйки ме да зяпам задните светлини, докато изчезват зад ъгъла. Раменете ми увисват под завладялото ме чувство на нарастващо безсилие.

– Няма що, голям успех за *Рейн Мартинес* – мърморя, докато крача по тротоара върху обувките с отвратително високи токчета, стягащи краката ми като в менгеме, към мястото, където е спряно бялото ми ауди. – „Ще бъде направо фасулско“, бяха ме уверили... – Затръшвам вратата зад гърба си. – „Той направо ще се залепи за теб.“ – Завъртам ключа в стартера, облягам глава назад и въздъхвам. – Нищо няма да излезе от това.

В отговор телефонът ми звъни.

– Кой ти е казал, че ще бъде лесно? – Силният бостънски акцент на Уорнър изпълва високоговорителите на колата, когато превключвам на режим блутут. – Не се отчайвай, Клара. Какво стана тази вечер?

Аз шаря с пръсти по колието със златното водно конче около врата ми, докато напипвам миниатюрното ключе отзад. Щраквам го и деактивирам подслушвателното устройство.

– Чул си какво се случи.

– Разкажи ми пак. Съвсем подробно.

Потеглям от паркинга, за да измина петминутното разстояние до дома си, докато описвам на моя пряк шеф събитията от нощта: как съм наблюдавала моя обект да се отправя към сепарето, същото сепаре във ВИП секцията, където винаги седи, сякаш беше на мисия, обръща една след друга чашите водка, увлечен в разгорещен разговор с вуйчо си, а после внезапно става и хуква през тълпата.

Как съм направила първото, което ми е хрумнало, за да го спра.

– Той дори не ме погледна – признавам след продължително мълчание и додавам: – Аз не съм неговият тип, Уорнър.

Въпреки шикозния тоалет и пълното излъскване от горе до долу, на което се подложих, за да се трансформирам в типа жени, които Люк Бун обикновено води въкъщи, досега още не съм получила дори един бегъл поглед от него.

– Напротив, точно неговият тип си. Той просто още не те е погледнал както трябва.

– И както върви, никога няма да го направи.

– Невъзможно.

Аз клатя глава, макар че той не може да ме види.

– Още колко нощи мога да вися в онзи клуб, облечена като компаньонка, преди вие, момчета, да загреете, че сте се сдобили с погрешното прикритие в тази операция? – питам, въпреки че ме боли да го призная.

– След петнайсет минути. При теб.

Телефонната линия прекъсва, оставяйки ме потънала в мрачни размисления за неизбежния ми провал.

Седмици подготовка по случая – хвърлени на вятъра. Не проумявам къде ми е бил умът. Когато моят шеф ме извика в ъгловия си кабинет и ме представи на мъж в костюм, изпълващ свободното кресло, моят живот се промени. Един от заместник-директорите, Джош Синклер, ме искаше. Или по-точно ФБР ме искаше – двайсет и шест годишната полицайка Клара Бертели от Вашингтон, окръг Кълъмбия, отдел „Криминални престъпления“. Те вече осемнайсет месеца работели по голям случай, излизащ извън границите на страната.

След два неуспешни опита да внедрят свой агент в престъпната група, опитали нова стратегия, която изисквала много специален профил. Такъв, какъвто не успели да открият в тяхната база с агенти на ФБР, затова решили да излязат извън рамките на своята организация, както понякога правят. От седмици търсели подходящ полицаи, който да работи под прикритие и тогава моето досие попаднало в полезрението им и зазвънели победни камбани.

Младежкият ми вид, хладното излъчване, безупречната служебна характеристика, завладяващите свидетелски показания в съда, дори прилежните ми служебни доклади... Синклер заявил, че аз съм точно човекът, който търсели. После той ме попита дали проявявам интерес да бъда част от операцията, която можело да се превърне в разбиването на най-

голямата престъпна група за продажба на крадени коли в историята на Щатите.

Моите лични победни камбани зазвъняха.

Не се замислих нито за миг, преди да отговоря с въодушевеното:

– По дяволите, да!

Но май трябваше малко повече да помисля. Може би не биваше да предполагам, че ще бъде много лесно под прикритието на проститутка да сваля или да разоблича някакъв идиот. Мислех единствено какво това може да означава за кариерата ми, ако успея – идеална работа в Бюрото, точно за каквато мечтаех. Малко разследване от моя страна бе установило, че заместник-директорът Синклер е точно човекът, който може да сбъдне желанието ми.

Може би трябваше да помисля какво щеше да означава, ако се провалях, къде щях да се озова, ако не се справя със задачата. Много вероятна възможност, ако се съдеше по случилото се през последните няколко седмици.

Паркирам аудито в личния си гараж, оценявайки страхотната маневреност на колата. Част от образа ми под прикритие и определено една от глезотиите, които ме заобикалят. У дома реалният ми живот включва проветрив апартамент с една спалня, напукани плочки и бръмчащ хладилник, джип „Ранглер ’95“, навъртял повече километри, отколкото бракуван товарен самолет, както и дрехи от верига магазини, купени с петдесет процента намаление. С шейсет хилядарки на година, плюс вноските по студентския заем, трудно мога да си позволя нещо повече. Не се оплаквам, винаги съм обичала работата и живота си.

Изкачвам се плавно нагоре с асансьора, оборудван с огледала, отварящ се с електронна карта, който ме отвежда до най-горния етаж, и пристъпвам в „моя“ луксозен апартамент – с компютърен панел за осветлението и саунд система вляво, високи до тавана прозорци вдясно, снабден с всички екстри, като се започне от оборудваната по последна дума на техниката луксозна кухня и се стигне до дървените подове от бразилски орех и плочките травестин, и се потапям в света, в който живее другата част на човечеството. Стил на живот, който никога няма да мога да си позволя със заплатата на обикновено ченге.

Честно да си призная, ще ми бъде трудно да зарежа всичко това.

Пътюм изритвайки обувките, се насочвам към прозорците, заемащи цялата стена, и надзъртам иззад щорите, които винаги са спуснати. Няколко апартамента в бутиковата сграда близнак в съседство с моята все още светят, но повечето тънат в мрак. Аз обаче се интересувам само от един.

Този, в който живее обектът на моето наблюдение.

Навярно федералните са мислели, че от това ще излезе готина историйка за страхотен късмет, над която да се посмеем двамата с племенника на Ръст, когато най-сетне успее да привлече вниманието му – от факта, че имаме отличен изглед към луксозните си домове, разположени един срещу друг. Поне аз определено имам. Люк, изглежда, не смята за необходимо да спуска щорите си, независимо кое време на деня или нощта е, или колко е облечен. Още не съм разбрала дали е от нехайство, или арогантност.

Проблясъците на светлината откъм телевизора върху стената изпълват всекидневната му, подчертавайки тялото му, облечено в момента само с боксерки и тениска. Както всяка друга нощ през последните няколко седмици, аз наблюдавам как той се отпуска върху бялата постелка и започва среднощната си серия от коремни преси и лицеви опори, благодарение на които се е сдобил с тези яки мускули. Без никакво изключение, пиян или не, той изпълнява цял набор от упражнения, наблюдаван от булдога си, изпружен до главата му с изплезен език. Улових се, че веднъж или два пъти и аз изплезвах език в момент на временно умопомрачение, когато забравях що за човек е в действителност Люк Бун. Какъвто и да е този тип, има лице и тяло, достойни да красят корицата на списание.

Жалко, че е начеващ престъпник.

Или поне така се предполага. Точно заради това и аз съм тук.

Чудя се дали мадамите, които води у дома, го знаят. Или дали им пука. Навярно не. Те не са от жените, които ги е грижа за каквото и да било, освен за това, което той може да им купи. Съдейки по това, което прочетох в докладите, това трябва да е голяма подигравка с очакванията им, защото този тип не ги кани на баровски вечери със скъпо вино и душевни разговори. Той преследва само едно нещо и го получава. Слава богу,

че през няколкото нощи, когато бях свидетелка как поредната „гостенка“ минава през вратата, мацката му винаги имаше благоприличието да спуска щорите на спалнята му.

Изпускам дълбока въздишка на досада и се насочвам към приятния акварел, закачен върху стената, прикриващ сейфа ми. Изваждам папките за 12, нашето кодово име за Люк Бун, и ги оставям върху масичката за кафе на път към спалнята, за да смъкна тази неудобна рокля и да се преоблека в анцуг.

Когато се връщам, заварвам сто осемдесет и три сантиметрова сянка да стърчи пред прозореца ми и да хвърля скришни погледи иззад щората към нашия обект, досущ като самата мен преди пет минути.

– Ще престанеш ли да използваш ключа си? Можеше да съм гола.

– На това се надявах – подмята Уорнър през рамо.

Предлагам бутилка кианти. Той махва пренебрежително и грабва кен „Харпун“, бостънска светла бира, с която прекият ми шеф настоява да зарежда хладилника ми, преди да отпусне едрото си тяло върху белия кожен диван.

Аз се плъосвам до него.

– Просто не знам...

– Какво не знаеш, Бертели? – Уорнър изпружва дългите си крака върху масичката за кафе и разстила дебелия папка с докладите от наблюдението, които току-що оставих върху стъкления плот. – Че си умно ченге? Че си грижливо подбрана от ФБР поради конкретна причина?

Ухилвам се и приятелски го потупвам по коляното.

– Винаги мога да разчитам на мотивационна лекция от твоя страна.

– Всички знаехме, че цялата операция няма да е лесна.

– Разбирам това. Аз просто... – Прозявам се. Адреналинът, който ме поддържаше нащрек през цялата вечер, сякаш се оттече от тялото ми и внезапно се чувствам напълно изцедена. – Но ние изградихме всички планове върху предположението, че 12 ще падне на колене само като ме види. Ще ме зяпа прехласнато и ще ми разкаже всичко, което искам да зная. А случаят *явно* не е такъв.

Няма да лъжа, между нас да си остане, но това направо смачка самочувствието ми. Никога не съм имала проблем да

привлека вниманието на преследвания обект. С дългата си вълниста кестенява коса, смугла кожа и светлосини очи, всички решихме, че съм точно типът на Люк Бун. И на хартия съм. Но или има нещо друго, или аз просто не се вписвам във външната от красиви златотърсачки.

Уорнър отпива от бирата със замислено изражение.

– Ти каза, че тази вечер той се е карал с 24?

Федералните са много изобретателни при избирането на кодовите имена.

– Така изглеждаше.

Уорнър свива рамене.

– Пиян... кара се с вуйчо си... последното, което му е на ума, е да си дава зор да сваля някоя мадама.

– Сигурно... Но какво ще кажеш за последния път?

Той не ме бе забелязал и предишната седмица, а аз се поста-рах да се движа бавно и наперено като паун, докато минавах покрай масата му на път към тоалетната, с предизвикателна роля, опъната по задника ми.

– Той заведе барманката у дома. – Уорнър се вторачва в мен, сякаш това обяснява всичко. Най-после недоумяващото ми изражение го подтиква да поясни: – Гарантирана креватна гимнастика, без никакви усилия и всякакви главоболия. Очевидно през онази нощ е искал нещо лесно.

Завъртам очи.

– И определено го получи. – А аз имах удоволствието да се наслажда на прекрасна гледка, тъй като се прибрах у дома точно навреме, за да видя въпросната барманка, както майка я е родила, да приближава с грациозна походка към прозореца, за да спусне щорите на спалнята. Месеците наблюдение – снимки, изписани доклади, видеа – сочат Присила Гришин като момичето, което е винаги подръка на Бун. Нищо повече, нищо по-малко. Със сигурност нямат специална връзка. – Аз просто не съм уверена как ще се получи цялата тази работа. Имам предвид... тези жени...

Гласът ми заглъхва. Тези жени не са обикновени прости-тутки, работещи, за да изкарат пари за наема, като онези, с които обикновено си имам работа. Като онези, на които се бях научила да подражавам. Тези шестват през живота с ослепи-телни лица и идеални фигури – или дадени им от Бога, или

придобити с помощта на пластичен хирург, с едничката цел да се изкачат по стълбичката на гаджетата, за да достигнат върха и да уловят в мрежите си богат съпруг, който ще задоволява всичките им високи изисквания.

Те са скучни.

Несигурни.

Жестоки.

Аз не мога да ги понасям. И не мога да понасям мъжете, които си падат по тях.

– Тези жени не могат да стъпят на малкия ти пръст.

Погледът му се спуска надолу по тялото ми, което, макар и във форма от редовните занимания във фитнеса, навярно в момента не изглежда особено привлекателно.

Шляпвам го по корема и въпреки унието ми, устните ми се извиват в лека усмивка. На трийсет, федералният специален агент Уорнър Бригс е това, което много жени биха определили като идеала им за мъж. Висок, с атлетично телосложение, тъмна коса, квадратна челюст. Чаровен като южняк, макар че е израснал в Бостън. С изключително успешна кариера. Първия ден, когато ми го представиха като мой пряк шеф, трябва да призная, че се позагледах в него. Той също ме удостои с подобно внимание.

Но нямам намерение да позволявам кариерата или целите ми да се провалят от задевки с колегите и абсолютно не се интересувам от връзка с друго ченге. Това от самото начало е обречено на провал. На жените полицаи им е достатъчно трудно и без да се добавя вероятността да бъдат обвинени, че си проправят пътя в службата, минавайки през леглата на шефовете. Освен това Уорнър много бързо се превърна в приятел и душеприказчик. Нещо, от което се нуждая много по-повече, отколкото от готин любовник.

– Хайде, Уорнър. Честно, да си остане само между нас двамата... какво си мислят началниците, че ще се случи, ако наистина успее да привлече вниманието на 12? Само погледни досието му! – Соча към папката. Три месеца събиране на информация за Люк Бун. Пет забивки за по една нощ. Три среднощни посещения на неговата барманка. – Този тип не си търси съпруга. Не търси романтична връзка, нито дори жена, с която да си споделя. Той ги води в дома си заради единстве-

ното, което аз не мога да му дам. Май е по-добре да си намерят някоя информаторка за този случай. Те поне не са обвързани със същите правила.

Уорнър се изсвива с лаещ смях.

– Стига, Клара! Синклер няма да използва информаторка за подобна роля. Те са прекалено ненадеждни. Ако доведе този случай до успешен завършек, ще си осигури издигане в йерархията, а това е голямата цел на Синклер. – Той безгрижно премята ръка през облегалката на дивана. – Не се тормози, ще успееш. Трябва само да дадеш фалшиви надежди на дванайсетката. Да го накараш да повярва, че си влюбена до уши в него и той има шанс с теб. Че си нещо специално.

– Аз съм специална – промърморвам и си спечелвам изсумтяване от негова страна. – Но този тип не е от онези, които можеш да водиш за носа с фалшиви надежди. Той не си пада по девственици и не търси начин да измъкне пари от богати мацки.

Като се замисля сега, изобщо не проумявам как федералните са решили, че една полицайка под прикритие може да примами Люк Бун само с приказки и съблазнителни номера. Били са отчаяни – това е единственото обяснение, което ми хрумва. Те разполагат с много доказателства на ниско ниво, но нищо конкретно, което да им помогне да сринат цялата организация. Да не споменавам двата провалени опита на агенти под прикритие да се внедрят на високо ниво, да извоюват доверието и приятелството на босовете.

Очевидно нито Ръст Марков, нито Люк Бун се интересуват да завързват нови приятелства с жени. Жени „приятели“ обаче...

Уорнър свива рамене.

– Ти *кажи* каквото е нужно да се каже, за да привлечеш вниманието му.

Въздъхвам унило. Знам, че Уорнър няма да ми достави удоволствието да се съгласи с мен. Той е сто процента отдаден на работата.

– Е, не мога да вися в онзи бар седмица след седмица. Хората ще започнат да забелязват.

– Ще осигуря момчета да се редуват. Ще изглежда, сякаш са те наели за вечерта.

Клатя глава.

– Прекалено е рисковано. Нито едно от момичетата, които 12 води в апартамента си, не е компаньонка. Това може да го отблъсне.

– Добре тогава... – Той се накланя, за да събере бумагите по случая, и ги мята в скута ми. – Какво ще свърши работа? Ти си тази, която рискува. Ти искаш да постъпиш в Бюрото. Това е много важно за теб. Така че, кажи ми... – Той тиква показалец в купчината документи. – Какъв е следващият ни ход, шефе?

Това е едно от нещата, които най-много харесвам в Уорнър. Той може да бъде арогантен снизходителен кретен. Великият агент на ФБР срещу незначителното градско ченге. Но от първия ден на съвместната ни задача той винаги е бил отборен играч. Всъщност Уорнър много ми напомня на моите колеги у дома. Сплотена група, която не подминава нито една възможност да се позабавлява и да разпусне, защото всички осъзнаваме колко голяма нужда имаме да се отърсим от ужасите, с които всеки ден се сблъскваме.

Докато отпивам от кафето, аз се захващам да прелиствам страниците с импровизирани снимки. Люк Бун определено е красив и по най-претенциозните стандарти, с вълниста карамелено кестенява коса, която той оформя в небрежно еlegantна прическа, и дрехи, подчертаващи тялото му, изваяно от ежедневните кросове с кучето му и усилените тренировки във фитнеса.

Син на Оксана Бун, самотна майка на него и по-малката му сестра, Ана Бун. Местонахождение на биологичния баща – неизвестно.

Племенник на Ръст Марков, който го е отгледал като собствен син, финансираше обучението му за бакалавърска степен по бизнес, последвано от двугодишна програма в училище за механици. Племенник на мъжа, смятан за шеф на най-голямата престъпна група за продажба на крадени коли на Западното крайбрежие според доверен информатор, отгървал обвинение за търговия с наркотици. Племенник, който изглежда залепен за вуйчо си и наскоро е заел управленска позиция в автосервиз, един от легитимните бизнеси на Ръст, и живее в луксозен апартамент за един милион долара, подарък от вуйчо му – или от добро сърце, или като отлично капиталовложение.

Племенник, който федералните смятат, че е бил подготвян да поеме лидерската роля в престъпната организация за продажба на крадени коли.

– Бъди благодарна. *Той* можеше да е твоят обект.

Уорнър потупва по снимката на Ръст Марков, направена, докато един следобед напуска офиса си. Мъж, когото нямам търпение да видя без елегантните костюми на „Версаче“ дълги години да търка наровеите зад решетките.

– Нямаше да е най-лошият, който съм имала. – На четиресет и пет години, Ръст е мъж с добре поддържана фигура и в никакъв случай не изглежда зле. – Доколкото знам, харесва по-млади жени.

Можеше да бъде по-лесна мишена.

– Не, нямаше. 24 е умен. Ние имаме нужда от тъпия племенник. Хлапето е още твърде зелено. Накарай го да се отпусне, напий го... Той ще си развърже езика и тогава ще го пипнем.

– Просто не знам какъв е най-добрият начин да вляза под кожата на този тип. Не мисля, че барът е най-подходящото място.

Уорнър се надига от дивана и се отправя към кухнята, за да остави празния кен върху плота.

– Разполагаме с още пет седмици, преди да изтече съдебната заповед. Сега се наспи. Утрото е по-мъдро от вечерта. Може да ни хрумне нещо.

– Добре. Лека нощ! – подвиквам, когато вратата на апартамента се затръшва.

Колкото и да съм уморена, осъзнавам, че стресът от надвисналия провал – да бъде изпратена обратно във Вашингтон, за да арестувам сводници и наркомани – няма да ми позволи да мигна. Почти се изкушавам да се наливам с вино, докато заспя, но утре само ще се чувствам по-зле. Не че трябва да ходя някъде.

Затова започвам да се ровя из папката с докладите, започвайки от края, както го правих вече сто пъти. Ежедневното разписание на Люк Бун е доста постоянно: той е или в сервиза, в клуба с вуйчо си, тренира във фитнеса, или „забавлява“ една или друга мадама. Няма никакви доклади, че изчезва в складове или съмнителни магазинчета в малките часове на нощта. Проследяващите екипи никога не са губили следите му през няколкото часа на ден, когато го наблюдават. За разлика от

вуйчо му Ръст, който постоянно се изплъзва от наблюдението им като мокър калъп сапун.

Честно, няма солидно доказателство, че Люк Бун участва в престъпната група. Само подозрения. Достатъчно, за да се сдобием с шейсетдневна заповед от съдията. Нужно ми е да прекарам повече време с него, за да го разгадая. Снимките и докладите ми дават само обща представа. Те ми помагат да предполагам кое може да привлече интереса му.

Макар че досега всичките ни предположения се оказаха погрешни.

Затварям папката, прибирам обратно всичко в тайния сейф и вадя личния си телефон, за да проверя съобщенията. Родителите ми знаят, че ще отсъствам за неопределено време заради случай в службата. Макар че това е всичко, което знаят, и всичко, което имам право да им кажа. Що се отнася до майка ми, тя си мисли, че аз само седя зад бюро и работя, както се казва, зад кулисите по подробности по случаите. Ако знаеше с какво в действителност се занимавам, на каква опасност се подлагам всеки ден, щеше да ме моли със сълзи на очи да напусна, придружени от горещи сицилиански молитви.

Ако родителите ми можеха да ме видят сега... Този апартамент е на светлинни години далеч от малката къща, която те притежаваха през последните трийсет години, обзаведена с дивани с твърди облегалки, тапицирани с дамаски на цветя, и голяма зеленчукова градина, която си бяха посадили в задния двор. Не е нищо особено, ала това е тяхната сбъдната мечта, след като са емигрирали в Америка от малко градче близо до Палермо в Сицилия с нищо друго, освен дрехите на гърба си и бялата ленена покривка за маса на баба ми по майчина линия. Отнело им е почти десет години, за да съберат достатъчно пари за първоначалната вноска на къщата. Двамата са работили през цялото време общо на четири места – майка ми в пекарни, а баща ми като портиер.

Брат ми Дино, по-голям от мен с единайсет години, помни, че тези години са били много трудни. Чорапи и дънки с кръпки, играчки от магазините за втора употреба за Коледа, летни ваканции в местните паркове. Студени зими, за да се спестят сметките за ток.

Когато съм се родила – плод на случайна грешка, когато

родителите ми са били в средата на трийсетте си години, – те вече са живели в разкош в сравнение с преди.

Макар че това няма нищо общо с разкоша, сред който в момента живея.

Тази вечер няма никакви обаждания от близките ми, което не ме притеснява. Аз достатъчно често говоря с тях. Има няколко есемеса от приятелката ми Обри, в които ми съобщава за сбирката по женски в края на тази седмица, на която няма да мога да присъствам, тъй като се намирам на близо четири хиляди километра от дома. Това малко ме притеснява, но вече съм свикнала. Заради работата си пропускам много рождени дни, ваканции и пътувания.

Това, с което все още не съм свикнала, е липсата на есемеси от Дейвид, последното ми бивше гадже. Девет месеца, през които по цял ден получавах есемеси, всеки божи ден, докато един ден не се прибрах у дома с насинено око и подута устна, получени по време на един арест, и той реши, че повече не може да има връзка с ченге.

Наистина го харесвах. Мислех, че той може би е различен. По-силен.

Мислех, че ще докажа, че инструкторката ми от колежа и онази авторка с докторска степен по философия грешат. Че да имаш връзка с тази професия не е толкова трудно, колкото те го изкарваха. Все още пазя онова глупаво книжле с меки корици, което ни дадоха в час, за това какво означава да обичаш ченге. И досега събира прах у дома. Отначало помислих, че е някаква шега, докато не започнах да прелиствам страниците и да проумявам какво ме очаква през идните години. Как дългите смени и работата до късно в комбинация с ежедневния риск допринасят за високия процент на разводи в полицейската професия. Как ужасите, на които съм свидетел всеки ден, ще ми пречат да водя нормален разговор на вечеря. Как изобщо ще ми бъде трудно да се срещам с мъже заради проблемите с доверието, които щяха да се появят, след като по цял ден си имам работа с всевъзможни лъжци. Със свито от лошо предчувствие сърце, аз изтиках в едно далечно кътче на съзнанието си всичко това като стереотип, който няма да пасне с мен. Надявах се, че след като съм наясно с тези предизвикателства, ще съм подготвена, за да ги избегна.

Десетината и повече пропаднали връзки оттогава бяха доказателство, че малкото джобно книжле изобщо не е било толкова глупаво.

Наставницата ми – щабсержант в началото на четиресетте, която вече имаше зад гърба си два развода – само потвърди всичко това с предупреждението си да очаквам доста съкрушителни удари, докато намеря подходящия партньор. Ако изобщо някога го намеря. Да се срещаш с жена полицаи, може да бъде вълнуваща фантазия, включваща белезници и див секс, но да се ожениш за такава, не беше действителността, която повечето мъже могат да понесат. В деня, когато тя ми го каза, три дни след като Дейвид сложи край на отношенията ни, аз се прибрах у дома и удавих мъката си в бутилка червено вино.

След една последна проверка на оръжието, по-скоро по навик, заключих обратно всичко в сейфа и се отправих към леглото. В главата ми продължават да се въртят всевъзможни мисли в търсене на начин да вляза в живота на Люк Бун. Имам право само на още няколко опита, преди всички тези „случайни“ срещи да станат подозрителни.

Поредното ми надзъртане иззад щорите го сварва излегнат по гръб, докато размазани коли профучават върху екрана на телевизора му. Ръката му е обвита около тялото на кучето и той гали корема му с бавни ласкави движения.

Когато го погледна, виждам единствено поредния двайсет и четири годишен млад мъж. Мъж, който можеш да срещнеш на купон или в клуба. Мъж, който аз и приятелките ми определено ще забележим и по който навярно ще ни потекат лигите. На който с удоволствие бих дала телефонния си номер. Мъж, с когото охотно бих се прибрала у дома, ако съм изпила малко повечек питиета и имах нужда да разпусна.

Мъж, за когото нямаше да повярвам, че може да е замесен в нещо, което бе оставило две деца без баща.

Но това е най-опасното, когато имаш работа с най-лошия тип престъпници. Те не носят табели, нито униформи. Отвън по нищо не можеш да ги различиш. И моята работа е да разкрия Люк, да го покажа в истинската му светлина, което на свой ред ще разобличи мъжа, когото всъщност преследваме – неговия вуйчо.

Но как?

Жени. Кучета. Коли. Три неща, които, изглежда, привличат вниманието на Люк.

Аз съм привлекателна, умна, самоуверена жена – трябва да си едновременно умен и самоуверен в професия като моята, ако не искаш да свършиш в моргата, – така че разполагам с всички предпоставки за успех. Освен това трябва да си и малко откачен, но аз добре го прикривам. Може би проблемът не е в мен, може би нещо не е наред в околната обстановка.

Трябва да открия по-добро място, където да се срещнем. Място, където ще му е невъзможно да не ме забележи.

Да.

Натискам бутон „едно“ от списъка за бързо набиране в телефона ми. Уорнър вдига почти веднага.

– Хей, мисля, че ми хрумна нещо. – Усмиввам се. – Но ще се наложи малко да се побърника в моята красива кола.